

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **M. Y.**, zastoupena Mgr. Pavlem Bednaříkem, advokátem se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2018, č. j. 2 A 84/2018 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 8. 2017, č. j. KRPA-87355-24/ČJ- 2017-000022-ZAM, bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že v období od 27. 2. 2017 do 9. 3. 2017 byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 10. 8. 2017, č. j. KRPA-87355-25/ČJ- 2017-000022-ZAM, pak byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč spojené s řízením o správním vyhoštění (dále jen „rozhodnutí o nákladech“).

[2] Žalobkyně napadla obě prvostupňová rozhodnutí odvoláními, která žalovaný zamítl jako nedůvodná a shora označená rozhodnutí potvrdil (rozhodnutími ze dne 5. 9. 2018, č. j. CPR-23745-5/ČJ-2017-930310-V238, a ze dne 5. 9. 2018, č. j. CPR-23745-6/ČJ-2017-930310-V238).

II.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl. S odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, uvedl, že na žalobkyni nedopadá výjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o zaměstnanosti“). Žalobkyně totiž neprokázala, že by na území Polské republiky vůbec kdy pracovala. Sice uzavřela formální pracovněprávní vztah s polskou společností OVD TEMYRTRANS Sp. z o. o., která ji formálně vyslala k poskytování služeb na území ČR, fakticky však pracovněprávní vztah s OVD TEMYRTRANS Sp. z o. o. neexistoval. Na základě polského víza nebyla žalobkyně oprávněna vykonávat práci v České republice, přičemž příslušným povolením dle zákona o zaměstnanosti nedisponovala. Byly tedy splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Přestože bylo o nákladech řízení rozhodnuto samostatným rozhodnutím, má jeho výrok akcesorickou povahu k výroku o správním vyhoštění a je integrální součástí rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákonem stanovené podmínky pro uložení povinnosti nahradit náklady řízení byly přitom naplněny.

III.

[4] Proti citovanému rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Nesouhlasí se závěrem správních orgánů a soudu, že vykonávala na území ČR práci neoprávněně. Byla totiž vyslána na území ČR svým polským zaměstnavatelem za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost Vidininvest Trade s. r. o. Na danou situaci proto bylo nutno aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. V obchodních vztazích nelze vyloučit, aby byl zaměstnanec bezprostředně po svém přijetí do zaměstnání z důvodu nižší vytíženosti vyslán k výkonu práce do jiného státu EU. Její výpověď byla v tomto ohledu nesprávně interpretována. Stěžovatelka je názoru, že na území ČR vykonávala práci v souladu s právní úpravou. Soulad s právem EU potvrzuje i vyžádané potvrzení od Evropské komise (dále též vyjádření Evropské komise“). Navrhla zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti trvá na svých závěrech, které mají oporu ve spisovém materiálu. Navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatelka brojí proti závěru správních orgánů a městského soudu, že vykonávala na území ČR práci neoprávněně. Namítala, že byla oprávněna v České republice pracovat

pokračování

na základě § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil a plně se ztotožnil se závěry městského soudu.

[9] Jak správně uvedl městský soud, výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, jehož smyslem je umožnit podnikatelským subjektům usazeným v některém členském státě Evropské unie, aby mohly na území České republiky naplňovat princip volného pohybu služeb (přeshraniční poskytování služeb), byť k poskytování služeb zaměstnávají občany států, které nejsou členy Evropské unie. V rámci citovaného ustanovení zákona o zaměstnanosti je poté zákonodárcem učiněn výslovný odkaz na primární právo Evropské unie (čl. 49 a násl. Smlouvy o založení Evropského společenství), které je založeno na respektování a ochraně čtyř základních svobod, a to volného pohybu zboží, služeb, osob a kapitálu.

[10] Výkladem § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Např. v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, dospěl pomocí systematického výkladu zákona o zaměstnanosti a s ohledem na právo Evropské unie k závěru, že „výjimka z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, zakotvená v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, se vztahuje jak na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele, tak i na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly. To však pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a neusilují tak o začlenění na český pracovní trh.“

[11] Obdobně viz i navazující judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018 - 18, a ze dne 30. 5. 2018, č. j. 2 Azs 142/2018 - 18, ve kterých byly posuzovány i obdobné skutkové okolnosti. V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že v řízení bylo zjištěno, že účastnice řízení přicestovala do Polska, kde jí byla nabídnuta práce v České republice. Dne 10. 5. 2017 s ní společnost OVD-TEMYRTRANS, sp. z o. o., uzavřela pracovní smlouvu. Pro polského zaměstnavatele však nikdy nepracovala. Ihned po podepsání pracovní smlouvy byla vyslána do České republiky, kde pracovala pro českou společnost jako pomocná dělnice na lince čištění prádla. Nejvyšší správní soud přezkoumal předložené smlouvy a zjistil, že „i přes formální zastrčení skutečností uzavřenými smluvními vztahy (pracovní smlouva uzavřená mezi společností OVD-TEMYRTRANS, sp. z o. o., a stěžovatelkou, a smlouva o poskytování služeb mezi polským zaměstnavatelem a společností VIDININVEST, s. r. o.) společnost OVD-TEMYRTRANS, sp. z o. o., fakticky jednala jako agentura práce, která stěžovatelce pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky. Stěžovatelka svou hlavní činnost neprovozovala ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele, v řízení nebylo jakkoli prokázáno, že by vyslání stěžovatelky představovalo odlehčující opatření v době dočasného úbytku zakázek polského zaměstnavatele (srov. bod 41 zmiňovaného rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017 - 31). Na posuzovanou situaci tak nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Krajský soud proto zcela správně uzavřel, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když v posuzovaném případě vydala rozhodnutí o vyboštění dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.“

[12] Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018 - 18, či nedávné rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 9 Azs 278/2018 - 19, a ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 266/2018 - 14, které se týkaly stejné policejní akce a obdobných smluvních vztahů.

[13] Výše uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu lze s ohledem na skutkovou a právní podobnost vztáhnout i na nyní posuzovanou věc.

[14] Ze správního spisu totiž vyplývá, že stěžovatelka v danou dobu nedisponovala pracovním vízem vydaným orgány České republiky. Stěžovatelka byla držitelkou víza „D“, které jí vydala Polská republika. Toto vízum jí opravňovalo k pobytu na území Polské republiky a též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie. Vedle oprávnění k pobytu bylo s vízem spojeno i povolení k zaměstnání. Stěžovatelka uzavřela dne 27. 1. 2017 pracovní smlouvu se společností OVD-TEMYRTRANS sp. z o. o. se sídlem v Polsku. Stejněho dne uzavřela dodatek k pracovní smlouvě, dle něž měl být prováděn výkon práce v České republice (v dodatku jsou uvedeny 3 adresy, jednou z nich je U Prioru 884/4, Praha 6, kde se nachází provozovna společnosti Velká Pecka s. r. o.). Zároveň společnost OVD-TEMYRTRANS sp. z o. o. již měla od 1. 1. 2017 uzavřenou smlouvu o poskytování přeshraničních služeb se společností Vidininvest Trade s. r. o. na dobu od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017. V této smlouvě se OVD-TEMYRTRANS sp. z o. o. zavázala provádět dokončovací stavební práce, balící práce a úklidové práce na území České republiky na základě objednávky společnosti Vidininvest Trade s. r. o., a to prostřednictvím svých zaměstnanců vyslaných na území České republiky. Dne 1. 1. 2017 učinila společnost Vidininvest Trade s. r. o. objednávku s názvem VELKA PECKA a termínem zahájení 1. 1. 2017 a termínem dokončení 31. 12. 2017, jejímž předmětem bylo balení / třídění zboží s místem plnění U Prioru 884/4, Praha 6. Rovněž společnost Velká Pecka s. r. o. uzavřela dne 27. 9. 2016 se společností Vidininvest Trade s. r. o. rámcovou smlouvu o dílo, jejímž předmětem je mimo jiné zajišťování vyskladnění zboží, jeho kompletace a odvoz do zóny kurýrů apod.

[15] Stěžovatelka byla dne 9. 3. 2017 zajištěna v rámci policejní akce „ROHLÍK 2017“ na adrese U Prioru 884/4, Praha 6, kde podle své výpovědi ode dne 27. 2. 2017 pracovala jako balička nákupů každý všední den od 6:00 do 17:00 hodin. Ve své výpovědi dále potvrdila, že v Polsku pro žádnou společnost nepracovala a vykonávala pracovní činnost rovnou pro Rohlík CZ.

[16] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že ze zjištěného skutkového stavu, zejména z okolností, za jakých došlo k uzavření pracovního vztahu stěžovatelky, k jeho změnám (změna místa výkonu práce ve stejný den, kdy byla uzavřena pracovní smlouva), jakož i vzhledem k předcházejícím smluvním ujednáním mezi zaměstnavatelem stěžovatelky a společností Vidininvest Trade s. r. o. a mezi touto společností a společností Velká Pecka s. r. o., jasně vyplývá, že již v okamžiku přijetí stěžovatelky do pracovního poměru byly vytvořeny podmínky pro zprostředkování pracovní síly u posledně jmenované společnosti. Stěžovatelka netvrdila, že by v Polsku po uzavření pracovní smlouvy vykonávala pro svého zaměstnavatele jakoukoliv pracovní činnost, pouze byla opakovaně dopravována do Prahy k výkonu práce u společnosti Velká Pecka s. r. o. Tento způsob výkonu závislé práce městský soud zcela správně posoudil jako agenturní zprostředkovávání práce, na něž nelze aplikovat výjimku z povinnosti získat pracovní povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Oprávnění k výkonu pracovní činnosti na území České republiky by stěžovatelka nepotřebovala pouze v případě, pokud by vykonávala svou hlavní činnost v členském státě, v němž má její zaměstnavatel sídlo. Z ničeho však nevyplývá, že by v Polsku jakoukoliv pracovní činnost v rámci pracovního poměru vykonávala, a proto je zcela v souladu s výše citovanou judikaturou zdejšího soudu závěr o neoprávněném výkonu závislé práce stěžovatelky na území České republiky.

[17] Na posuzovanou situaci tak nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Nutnost aplikace této výjimky nevyplývá ani práva EU, či ze stěžovatelkou akcentovaného vyjádření Evropské komise. K tomu viz i shora označený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018 - 18, který se jím zabýval a uzavřel, že „*předložené vyjádření Evropské komise obsahuje toliko obecné závěry bez*

pokračování

vazby na uvedené skutkové okolnosti případu, a pro jeho posouzení tak není relevantní“, s čímž se ztotožňuje i nyní rozhodující senát.

[18] K námitce, že stěžovatelka nebyla schopna relevantně posoudit stěžejní otázky správního orgánu I. stupně pro svou neznalost smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka nemusí být znalá obchodních vztahů zúčastněných společností pro to, aby byla schopna vypovídat o okolnostech uzavření pracovní smlouvy a následného způsobu a místa výkonu své práce.

[19] Kasační námitky stěžovatelky nejsou s ohledem na výše uvedené důvodné. Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a městského soudu ani žádnou další vadu či nezákonnost, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich rozhodnutí mají oporu ve správním spisu a právní úpravě, a soud na ně proto v podrobnostech odkazuje.

[20] Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[21] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu